

Pelc, Jerzy

Z życia nauki i życia Towarzystwa : Sesje naukowe poświęcone Kazimierzowi Ajdukiewiczowi, Witoldowi Doroszewskiemu, Tadeuszowi i Janinie Kotarbińskim, Romanowi Suszce i Władysławowi Tatarkiewiczowi

---

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 64, 17-19

2001

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SESJE NAUKOWE POŚWIĘCONE
KAZIMIERZOWI AJDUKIEWICZOWI,
WITOLDOWI DOROSZEWSKIEMU,
TADEUSZOWI I JANINIE KOTARBIŃSKIM,
ROMANOWI SUSZCE
I WŁADYSŁAWOWI TATARKIEWICZOWI

W roku 2001 odbyły się w Warszawie w Pałacu Staszica dwie sesje naukowe, poświęcone postaciom i dziełu wybitnych humanistów, profesorów Uniwersytetu Warszawskiego: pierwsza 23 marca, upamiętniająca dorobek Tadeusza Kotarbińskiego i Janiny Kotarbińskiej, druga 7 grudnia, poświęcona dziełu Władysława Tatarkiewicza. Sesje te należą do cyklu spotkań naukowych, zorganizowanych wspólnie przez Towarzystwo Naukowe Warszawskie i Polskie Towarzystwo Semiotyczne.

W sesji poświęconej Tadeuszowi Kotarbińskiemu i Janinie Kotarbińskiej wystąpili: Jerzy Pelc (UW) – *Słowo wstępne*, Ewa Żarnecka-Biały (UJ) – *Aksjologiczne podstawy prakseologii Tadeusza Kotarbińskiego*, Henryk Hiż (University of Pennsylvania) – odczytano nadesłany wykład – *Tadeusz Kotarbiński – uczeń warszawskiego pozytywizmu*, Adam Kotarbiński – *Wspomnienie o moim Ojcu*, Jerzy Pelc – *Na fundamentach reizmu i realizmu praktycznego*, Jerzy Pelc – *Janina Kotarbińska – sojuszniczka interpretacja reizmu*, Marian Przełęcki (UW) – *Co zawdzięczam Tadeuszowi Kotarbińskiemu*, Jan Woleński (UJ) – *Realizm radykalny Tadeusza Kotarbińskiego i współczesne problemy filozofii percepcji*, Bogusław Wolniewicz (UW) – *Kotarbiński i Elzenberg*, Zdzisław A. Ziemia (UW) – *Janina Kotarbińska, moja nauczycielka*.

Na sesję poświęconą Władysławowi Tatarkiewiczowi złożyły się następujące wystąpienia: Jerzy Pelc (UW) – *Słowo wstępne*, Andrzej Grzegorzczak (PAN) – *Władysława Tatarkiewicza O bezwzględności dobra*, Jacek J. Jadacki (UW) – *Metodologia Władysława Tatarkiewicza*, Alicja Kuczyńska (UW) – *Władysław Tatarkiewicz, czyli o doskonałości*, Jerzy Pelc (UW) – *Filozof filozofii – o narzędziach i warsztacie umysłowym Władysława Tatarkiewicza*, Krzysztof Tatarkiewicz (UW) – *Wspomnienia o Ojcu*, Krystyna Zwolińska – *Wątek sztuki w twórczości Władysława Tatarkiewicza*.

Poprzednie sesje tego cyklu odbyły się w roku 2000: 10 listopada sesja upamiętniająca dorobek Witolda Doroszewskiego (Jerzy Pelc i Zbigniew Sudolski – *Słowo wstępne*, Barbara Bartnicka – *Odbicie zainteresowań filozoficznych Witolda Doroszewskiego w jego książce Elementy leksykologii i semiotyki*, Jan Doroszewski – *Moje wspomnienie o stosunku Ojca do nauki*, Renata Grzegorzczkowska – *Witold Doroszewski jako badacz i nauczyciel widziany po latach*, Joanna Jurewiczowa – *Profesor Doroszewski, upaniszczy i Budda*); 15 grudnia sesja poświęcona dziełu Kazimierza Ajdukiewicza (Jerzy Pelc – *Słowo wstępne*, Adam Nowaczyk – *Dyrektywalna teoria znaczenia, czyli dramat Filozofa*, Jerzy Pelc – *Kazimierza Ajdukiewicza semiotyka logiczna*, Jan Woleński – *Kazimierza Ajdukiewicza krytyka idealizmu*, Ryszard Wójcicki – *Kazimierz Ajdukiewicz: program filozofii stosowanej*).

Wybiegając naprzód, wypada wspomnieć o zebraniu naukowym zamkniętym omawianym cykl: oto zgodnie z zamierzeniem – ostatnie spotkanie, poświęcone dorobkowi Romana Suszki, odbyło się 18 stycznia 2002 r. (Mieczysław Omyła: *Słowo wstępne – życiorys Romana Suszki*, Grzegorz Malinowski – *Czy każda logika jest dwuwartościowa*, Adam Nowaczyk – *Romana Suszki filozofia logiki*, Mieczysław Omyła – *O logice niefregowskiej*, Jerzy Pogonowski – *Okres poznański w twórczości Romana Suszki*, Barbara Stanosz – *Roman Suszko na Uniwersytecie Warszawskim*, Jan Zygmunt – *Teoria modeli w pracach Romana Suszki*).

Koncepcja i program wszystkich sesji cyklu powstały w Projekcie Badań *Znak-Język-Rzeczywistość* realizowanym w Polskim Towarzystwie Semiotycznym. Intencją Z-J-R jako inicjatora tego przedsięwzięcia było uczczenie pamięci badaczy myśli i języka, nauczycieli krytycznego, antyirracjonalnego i jasnego sądu oraz jednoznacznego i precyzyjnego mówienia i pisanego. Ludzie, których dziełu poświęcone były poszczególne sesje, działali przez wiele lat w warszawskim środowisku naukowym, a ich dzieła wywarły istotny wpływ na poziom naukowy nie tylko tego kręgu, ale i poza granicami Polski.

Autorzy wystąpień, to – z wyjątkiem trzech czy czterech prelegentów – bezpośredni uczniowie, wdzięczni swym mistrzom i radzi, że wspominając ich osiągnięcia, zasługi oraz dar od nich otrzymany mogą – jak dawniej – posłuchać ich nauk, rad i wskazań, przywołać w pamięci ich postaci, podjąć rozmowę z nimi, przerwaną przed laty. Wzruszające to spotkania, nie tylko dla tych mówców, którzy swe myśli i uczucia kierowali do ojca lub dziadka. Wszyscy, i krewni i byli słuchacze, znaleźli się w ciągu tych kilku godzin sesji pożegnań – na powrót w czasach swej młodości.

Plon tych pięciu sesji naukowych to trzydzieści tekstów, wśród nich cztery wspomnienia najbliższych, pozostałe zaś – artykuły naukowe.

Materiały te mogą się okazać interesujące dla historyka nauki, a ich większość zawiera rozważania z różnych dziedzin filozofii, logiki i językoznawstwa. Powstał więc rękopis, a dziś należałoby raczej się wyrazić – wydruk, przyszłej książki. Zamierzeniem współorganizatorów tego przedsięwzięcia jest jej wydanie, jeśli tylko znajdą się na to odpowiednie środki materialne. Gdyby się to udało, byłaby nawet bogatsza niż zbiór wygłoszonych prelekcji, gdyż kilku autorów (m.in. Stefan Swieżawski i Barbara Stanosz, którym choroba przeszkodziła w wygłoszeniu swych wykładów, czy Marian Przełęcki, który złożył swój artykuł do teki materiałów) zgłosiło chęć uczestniczenia w tym tomie, mającym być hołdem, upamiętnieniem i wyrazem wdzięczności dla postaci omawianych na kartach tej książki.

Jerzy Pelc